

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

A R R E S T

**nr. 210.923 van 1 februari 2011
in de zaak A. 192.984/XIV-31.213.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat P.-J. STAELENS,
 kantoor houdende te 8000 BRUGGE,
 Gerard Davidstraat 46/1

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Russische nationaliteit, op 12 juni 2009 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het arrest nr. 27.033 van 7 mei 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Gelet op de beschikking nr. 4701 van 10 juli 2009 waarbij het cassatieberoep toelaatbaar wordt verklaard;

Gelet op artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur R. VAN DEN EECKHOUT, op grond van artikel 16 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 8 juli 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 15 september 2010;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.-J. STAELENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur R. VAN DEN EECKHOUT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 11 februari 2006 en zich vluchteling verklaart op 13 februari 2006; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 juni 2006 beslist dat de verzoekende partij niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) kan worden erkend en niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van die wet in aanmerking komt;

Overwegende dat de verzoekende partij op 5 juli 2006 tegen die weigeringsbeslissing beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aantekent; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep met een arrest van 7 mei 2009 verwerpt; dat dit het bestreden arrest is;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert, dat luidt als volgt:

“Schending artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Schending van art. 39/76, § 1, derde lid, 3/ van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Schending van art. 39/65 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen Juncto art. 149 van de Grondwet

Schending van de rechten van de verdediging

Schending van het redelijkheidsbeginsel.

Op 18 maart 2009 vond dus de eerste terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen plaats.

Daar het CGVS ter zitting het stuk "Subject Related Briefing, Russische Federatie/Tsjetsjenië, Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië" neerlegde, werd op voorstel van de Voorzitter en met het uitdrukkelijke akkoord van verzoekende en verwerende partij, de zaak uitgesteld naar de zitting van 8 april 2009.

Dit uitstel diende uiteraard om verzoekende partij toe te laten zijn verweer voor te bereiden met betrekking tot dit zeer interessante doch lijvige stuk.

Uiteraard - verzoekende partij heeft dit zelfs ter zitting expliciet opgemerkt - was het op de zitting van 18 maart 2009 reeds duidelijk dat het stuk "Subject Related Briefing, Russische Federatie/Tsjetsjenië, Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië" dateert van 28 augustus 2008.

Op de zitting van 18 maart 2009 heeft verzoekende partij voor een zeer substantieel deel zijn verweer, opmerkingen en pleidooi gebaseerd op het stuk "Subject Related Briefing, Russische Federatie/Tsjetsjenië, Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië".

Zo was het ondermeer zeer dienstig voor verzoekende partij om te verwijzen naar wat op pagina 9 van het kwestieuze stuk te lezen staat - dit betreft immers exact de situatie waarin verzoekende partij zich bevindt:

Volgens verklaringen van UNHCR kan niet uitgesloten worden dat terugkeerders die vroeger of nog steeds banden hebben met rebellenstrijders, een risico zouden kunnen lopen bij terugkeer. Dit wordt bevestigd door Tanya Lokshina, researcher voor de internationale mensenrechtenorganisatie Human Rights Watch, in een email van 25/4/2008. In antwoord op onze vraag over actuele veiligheidsrisico's voor familieleden van (vermeende) rebellenstrijders, schrijft ze dat zij een hoog risico lopen.

In het bestreden arrest wordt nu blijkbaar besloten het stuk "Subject Related Briefing, Russische Federatie/Tsjetsjenië, Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië", waarvoor de zaak precies net tegensprekelijk naar de zitting van 8 april 2009 werd uitgesteld, niet in beschouwing te nemen. Ter motivering wordt er verwezen naar artikel 39/76 § 1, derde lid, 3/ van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarin gesteld wordt dat

De partij aannemelijk maakt dat zij deze nieuwe gegevens niet eerder in de procedure kon meedelen.

Ten eerste is deze verwijzing juridisch incorrect omdat ze verwijst naar een artikel in de Vreemdelingenwet dat handelt over de voorwaarden die moeten vervuld zijn opdat de kamervoorzitter of aangewezen rechter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nieuwe gegevens die een verzoekende (of tussenkomende) partij aanbrengt, zou onderzoeken.

Dit artikel handelt niet over eventuele voorwaarden waaraan 'nieuwe' stukken van het CGVS moeten voldoen. Dat artikel 39/76, § 1, derde lid, 3/ Vreemdelingenwet, geen betrekking kan hebben op stukken ingediend door het CGVS, blijkt trouwens ontegensprekelijk uit het vierde, vijfde en zesde lid van artikel 39/76, § 1 Vreemdelingenwet.

Zo staat in het vierde lid dat het het CGVS steeds vrij staat de nieuwe gegevens te onderzoeken. Dit en dus het gehele artikel 39/76, § 1, derde lid, 3/ Vreemdelingenwet kan uiteraard dan toch niet van toepassing zijn op de nieuwe gegevens die het zelf aanbracht?

Art. 39/76. <Ingevoegd bij W 2006-09-15/71, art. 175, Inwerkingtreding: 01-12-2006> §1. De geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen.

De geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken onderzoekt slechts de nieuwe gegevens als (aan de twee volgende voorwaarden) is voldaan: <W 2006-12-27/33, art. 138, 1 /, 042; Inwerkingtreding: 01-12-2006>

1 / deze nieuwe gegevens zijn opgenomen in het oorspronkelijk verzoekschrift of indien met toepassing van (artikel 39/72, § 2), een verzoek tot tussenkomst wordt ingediend, in het verzoekschrift tot tussenkomst; <W 2006-12-27/33, art. 138, 2 /, 042; Inwerkingtreding: 01-12-2006>

2 / de verzoeker of de tussenkomende partij in het geval bedoeld in artikel 39/72, § 2, moet aantonen dat hij deze gegevens niet vroeger heeft kunnen inroepen in de administratieve procedure.

In afwijking van het tweede lid en desgevallend van artikel 39/60, tweede lid, kan de Raad met het oog op een goede rechtsbedeling, beslissen om elk nieuw gegeven in aanmerking te nemen dat hem ter kennis wordt gebracht door de partijen, met inbegrip van hun verklaringen ter terechtzitting, onder de cumulatieve voorwaarden dat:

1 / deze gegevens steun vinden in het rechtsplegingsdossier;

2 / ze van die aard zijn dat ze op een zekere wijze het gegrond of ongegrond karakter van het beroep kunnen aantonen;

3 / de partij aannemelijk maakt dat zij deze nieuwe gegevens niet eerder in de procedure kon meedelen.

Zijn nieuwe gegevens in de zin van deze bepaling die welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de administratieve procedure waarin de gegevens hadden kunnen worden aangebracht en alle eventuele nieuwe elementen en/of nieuwe bewijzen of elementen ter ondersteuning van de tijdens de administratieve behandeling weergegeven feiten of redenen.

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan op eigen initiatief of op verzoek van een van de partijen, de met toepassing van het derde lid aangebrachte nieuwe gegevens onderzoeken en hierover schriftelijk verslag uitbrengen binnen de door de geadieerde kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken verleende termijn, tenzij deze laatste oordeelt dat het voldoende is ingelicht om te besluiten.

Een schriftelijk verslag dat niet binnen de gestelde termijn is ingediend, wordt ambtshalve uit de debatten geweerd. De verzoekende partij dient, binnen de door de rechter bepaalde termijn, een replieknota op dit schriftelijk verslag in te dienen op straffe van dat anders de door de verzoekende partij aangevoerde nieuwe gegevens uit de debatten worden geweerd.

In die zin schendt het bestreden arrest dan ook 39/76 Vreemdelingenwet.

Aangezien er dus tevens ook manifest verkeerd verwezen en gemotiveerd wordt, schendt het bestreden arrest voorts artikel 39/65 Vreemdelingenwet en artikel 149 Grondwet.

In het arrest leest men tevens:

Niettegenstaande dit uitstel, stelt de Raad vast dat boven vermeld stuk dateert van 28 augustus 2008 en verweerder dan ook niet aannemelijk maakt dat hij dit stuk niet eerder in de procedure kon meedelen.

Uiteraard was de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds op de hoogte van de datum waarop het stuk «Subject Related Briefing, Russische Federatie/Tsjetsjenië, Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië» opgesteld was op het ogenblik zij besloot om de zaak tegensprekelijk uit stellen naar de zitting van 18 april 2009.

Na het tegensprekelijk uitstel stellen dat de het kwestieuze stuk niet in beschouwing kan genomen worden is niet ernstig. Indien het stuk niet in beschouwing kan genomen worden omdat het te gedateerd is, dan had er van een uitstel geen sprake moeten zijn. Door dit wel te doen is op z'n minst het redelijkheidsbeginsel geschonden.

Ook de rechten van de verdediging werden hierdoor geschonden.

Verzoekende partij moet zich immers nuttig kunnen verweren tegen alle elementen aangebracht door het CGVS die tegen hem pleiten.

Verzoekende partij heeft naar aanleiding van het uitstel en het hem overgelegde stuk zich in zijn verweer voor een groot deel gebaseerd op het stuk "Subject Related Briefing, Russische Federatie/Tsjetsjenië, Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië". Dit mag ook niet verwonderen daar de behandeling van de zaak net omwille van dit stuk tegensprekelijk werd uitgesteld.

Hieruit volgt dat aangezien dit stuk - ofschoon het uitstel! - dan toch niet in overweging wordt genomen, het gevoerde verweer door verzoekende partij volledig doelloos was.

In die zin schendt het bestreden arrest dan ook de rechten van de verdediging.”;

2.1.2. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord het volgende toevoegt:

“Schending artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Schending van art. 39/76, § 1, derde lid, 3/ van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Schending van art. 39/65 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen juncto art. 149 van de Grondwet

Schending van de rechten van de verdediging

Schending van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij volhardt volledig in het door haar uiteengezette in haar verzoekschrift d.d. 12 juni 2009.

Verzoekende partij volhardt zeker in haar stelling dat de verwijzing naar artikel 39/76 in het bestreden arrest juridisch incorrect is en is dus van mening dat de verwerende partij onterecht beweert dat met "de partijen" in artikel 39/76 ook het CGVS kan bedoeld worden.

Artikel 39/76 Vreemdelingenwet handelt over nieuwe stukken die tijdens de procedure door de verzoekende of tussenkomende partij kunnen gevoegd worden.

In het kader van een beroep conform 39/2, 1/ bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een negatieve asielbeslissing van het CGVS, is het CGVS uiteraard de verwerende partij en niet de tussenkomende partij.

Dit toont aan dat de verwijzing naar 39/76 Vreemdelingenwet derhalve juridisch incorrect is. Bovendien wordt met "nieuwe gegevens" in artikel 39/76 naar gegevens verwezen die in een verzoekschrift (al dan niet tot tussenkomst) moeten figureren en dus niet in een "nota" die het CGVS als verwerende partij opstelt.

Het wordt helemaal duidelijk wanneer men kijkt naar de "nieuwe" gegevens die, conform 39/76 Vreemdelingenwet, nog mogen gevoegd worden.”;

2.1.3. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege jurisdictionele beslissingen uitspreekt; dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in casu het redelijkheidsbeginsel, niet van toepassing zijn op zijn beslissingen; dat het eerste middel in die mate niet-ontvankelijk is;

Overwegende dat artikel 3, § 2, 9/, van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State voorschrijft dat het verzoekschrift een uiteenzetting van de cassatiemiddelen dient te bevatten; dat onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden; dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, zonder echter uiteen te zetten op welke wijze het bestreden arrest deze bepaling schendt; dat het eerste middel in die mate niet-ontvankelijk is;

Overwegende dat artikel 39/76, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, in afwijking van het tweede lid van dat artikel, bepaalt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan beslissen om elk nieuw gegeven in aanmerking te nemen dat hem door de partijen ter kennis wordt gebracht, onder drie cumulatieve voorwaarden; dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij aanvoert, ook de commissaris-generaal luidens deze bepaling nieuwe gegevens kan aanbrengen aangezien hij een partij is in het geding voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; dat het feit dat artikel 39/76, §1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de commissaris-generaal de met toepassing van het derde lid van dat artikel aangebrachte gegevens kan onderzoeken niet uitsluit dat hij zelf ook, in zijn hoedanigheid van verwerende partij, nieuwe gegevens kan aanbrengen overeenkomstig artikel 39/76, derde lid van de Vreemdelingenwet; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het neergelegde stuk wel degelijk aan de criteria van artikel

39/76, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet kon toetsen en in het bestreden arrest naar deze bepaling kon verwijzen; dat het eerste middel in die mate ongegrond is;

Overwegende, wat betreft de aangevoerde schending van de rechten van verdediging, dat het uitstellen van de terechtzitting tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort en dat het stuk waartegen de verzoekende partij een verweer had voorbereid buiten beschouwing werd gelaten; dat dan ook niet kan worden ingezien hoe het bestreden arrest de rechten van verdediging van de verzoekende partij zou hebben geschonden; dat het eerste middel in die mate ongegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert, dat luidt als volgt:

“Schending artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Schending van art. 39/76 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Schending van art. 39/65 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. juncto art. 149 van de Grondwet

Schending van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker voegde bij zijn verzoek tot voorzetting, ingediend op 5 januari 2007, zijn origineel Sovjetpaspoort als document ter ondersteuning van zijn asielrelaas — d.i. vanzelfsprekend een belangrijk stuk daar het — zoals aangegeven door het CGVS — de laatste 'propiska' of registratieadres van verzoekende partij bevat (nl. Shaami Yurt, Tsjetsjenië).

Op 7 mei 2009 — bijna twee jaar en een half nadat verzoekende partij dus zijn paspoort als "nieuw" stuk voegde — oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter:

Wat de bewijsstukken betreft waarnaar verzoeker verwijst, neemt de Raad de originele stukken door verzoeker toegevoegd aan zijn verzoekschrift tot voortzetting van 5 januari 2007 niet in overweging, aangezien verzoeker naar het oordeel van de Raad, niet aannemelijk maakt dat hij deze stukken niet eerder in de procedure kon meedelen zoals vereist door artikel 39/76 van de voormelde wet van 15 december 1980.

De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers bewering dat het niet mogelijk is originele documenten per post vanuit de Russische federatie naar het buitenland te sturen. Hoe dan ook, kunnen deze documenten, gezien hun datum van uitgifte, geenszins het bewijs uitmaken van het recent verblijf van verzoeker in Tsjetsjenië. Ze bevatten ook geen informatie die op een dergelijk verblijf wijst.

Het CGVS nam dus op 20 juni 2006 de beslissing om verzoekende partij de hoedanigheid van vluchteling te weigeren. Zoals reeds hoger aangegeven is een belangrijk deel van de motivering van de weigeringsbeslissing gebaseerd op het feit dat verzoekende partij zijn origineel paspoort niet overmaakte. Verzoekende partij tekende d.d. 5 juli 2006 reeds beroep aan tegen deze weigeringsbeslissing bij de toenmalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Het was echter onmogelijk om in de tijdspanne tussen 20 juni 2006 en 5 juli 2006 het originele exemplaar nog tijdig van Tsjetsjenië in België te krijgen. Eenmaal ontvangen heeft verzoekende partij zijn paspoort dan maar gevoegd bij zijn verzoek tot voortzetting ingediend d.d. 5 januari 2007.

Verzoekende partij is van oordeel dat de motivering van de Raad om d.d. 6 mei 2009 zijn op 5 januari 2007 ingediend paspoort niet in overweging te nemen, wegens "laattijdig" ingediend, strijdt met het redelijkheidsbeginsel.

Voorts meent verzoekende partij dat de Raad niet afdoende formuleert waarom zijn op 5 januari 2007 ingediende paspoort geen nieuw gegeven zou zijn dat de test van artikel 39/76 § 1 zou doorstaan. Het louter citeren van de in dit artikel bevatte regelen en het louter verwijzen naar de initiële reden, namelijk dat verzoekende partij — geheel begrijpelijk — initieel bevreesd was om zijn origineel per post te laten opzenden, kan alleszins geen afdoende motivering uitmaken.”;

2.2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord verwijst naar haar verzoekschrift;

2.2.3. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege jurisdictionele beslissingen uitspreekt; dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in casu het redelijkheidsbeginsel, niet van toepassing zijn op zijn beslissingen; dat het tweede middel in die mate niet-ontvankelijk is;

Overwegende dat artikel 3, § 2, 9/, van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State voorschrijft dat het verzoekschrift een uiteenzetting van de cassatiemiddelen dient te bevatten; dat onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden; dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, zonder echter uiteen te zetten op welke wijze het bestreden arrest deze bepaling schendt; dat het tweede middel in die mate niet-ontvankelijk is;

Overwegende, wat betreft het neergelegde paspoort, dat in punt 5.2 van het bestreden arrest wordt gemotiveerd waarom de originele stukken die door de verzoekende partij werden toegevoegd aan haar verzoekschrift tot voortzetting niet in overweging worden genomen, met name omdat zij niet aannemelijk maakt dat zij deze stukken niet eerder in de procedure kon meedelen zoals vereist door artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet, meer bepaald omdat de Raad geen geloof hecht aan haar bewering dat het niet mogelijk is originele documenten per post vanuit de Russische Federatie naar het buitenland te sturen; dat daarmee is voldaan aan de formele motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen; dat het tweede middel in die mate ongegrond is;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een derde middel aanvoert, dat luidt als volgt:

“Schending artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het vettig, 41g vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Schending van art. 39/65 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen juncto art. 149 van de Grondwet

Op pagina 6 van het bestreden arrest leest men:

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker naar zijn verklaringen, ten tijde van deze twee belangrijke gebeurtenissen, meer zelfs op enig tijdstip, zich op volledig geïsoleerde wijze diende te verschuilen uit lijfsbehoud. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij volgend op zijn aanhouding op de paspoortafdeling in Grozny in juni 2001 verdere problemen trachtte te ontlopen door op verschillende adressen te verblijven, bij familie en vrienden, en aldus regelmatig te verhuizen, binnen Grozny.

Aan deze bewering van verzoeker dat hij aldus tussen begin 2001 en eind 2005 onafgebroken in Grozny verbleef, hecht de Raad echter geen geloof, omwille van de vaststelling dat verzoeker niet op de hoogte is van de grote raid door Tsjetsjeense rebellen van augustus 2004 en de belangrijke overstromingen van mei 2005.

Dit is des te meer het geval, daar uit de informatie aan het administratief dossier toegevoegd met betrekking tot voormelde raid (zie stuk 16) blijkt dat over deze actie niet op uitgebreide wijze werd bericht in de media. Om ervan op de hoogte te zijn, moest men derhalve ter plaatse aanwezig zijn.

Uit de beschrijving van deze gebeurtenis in de voormelde informatie kan bovendien worden afgeleid dat een persoon in Grozny aanwezig tijdens deze gebeurtenissen, er noodzakelijkerwijs van op de hoogte moet zijn.

Verzoekende partij is van oordeel dat bovenstaande jurisdictionele motivering een manifeste schending van de jurisdictionele motiveringsverplichting uit maakt en desgevolge een schending uitmaakt van art. 39/65 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen juncto art. 149 van de Grondwet.

De Raad stelt immers dat de grote raid door Tsjetsjeense rebellen van augustus 2004, net niet op uitgebreide wijze in de media bericht werd.

Erkennen dat deze gebeurtenis niet uitgebreid aan bod kwam in de media — en dus noodzakelijkerwijs geen algemene gekendheid genoot — zou net tot de conclusie moet leiden dat het niet meteen vanzelfsprekend is om hiervan op de hoogte te kunnen zijn.

Een logisch deugdzame conclusie zou zijn dat men om op de hoogte te kunnen zijn van de grote raid door Tsjetsjeense rebellen van augustus 2004, men noodzakelijkerwijs ter plaatse moest geweest zijn. Hieruit volgt uiteraard niet dat al wie ter plaatse was, ook noodzakelijkerwijs op de hoogte moet geweest zijn.

Hoogstens zou men kunnen argumenteren en motiveren — maar de Raad doet dit niet — dat het aanwezig zijn in Tsjetsjenië in 2004 voldoende zou zijn om van er redelijkerwijs vanuit te kunnen gaan dat men op de hoogte moet zijn van bovenvermelde raid. Geenszins kan men logisch deugdzam stellen dat uit het feit dat de raid net niet in de media aan bod kwam volgt dat iedereen ter plaatse in Tsjetsjenië in 2004 noodzakelijkerwijs op de hoogte moest zijn van deze raid. De Raad gaat zelfs nog een stapje verder en waagt zich zelf aan een a fortiori redenering: uit de algemene onbekendheid van deze raid en ook verzoekers onwetendheid hierover zou moeten volgen dat verzoeker zeker niet in Tsjetsjenië aanwezig kon geweest zijn ten tijde van de raid. Begrijp wie begrijpe kan.”;

2.3.2. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord verwijst naar haar verzoekschrift;

2.3.3. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een administratief rechtscollege is; dat naar luid van artikel 14, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de Raad in geval van cassatieberoep tegen de door de administratieve rechtscolleges in laatste aanleg gewezen beslissingen in betwiste zaken niet in de beoordeling van de zaken zelf treedt; dat het derde middel, zoals door de verzoekende partij geadstrueerd, beoogt dat de Raad van State van de feiten kennis zou nemen en de zaak opnieuw zou onderzoeken; dat een dergelijk middel niet ontvankelijk is in graad van administratieve cassatie; dat het derde middel niet-ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op één februari tweeduizend en elf, door :

de HH. C. ADAMS,

J. CASNEUF,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. CASNEUF.

C. ADAMS.